

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 722/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 208/19 од 19.08.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 208/19 од 19.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 208/19 од 19.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 549/2018 од 14.02.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења, због повреде права на правично суђење у разумном року, износ од 400 евра са законском затезном каматом од 14.02.2019. године, као дана пресуђења до коначне исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС. Преко досуђеног износа до траженог износа од 3.000 евра са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 208/19 од 19.08.2019. године, жалба тужиоца је делимично усвојена, па је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 13.500,00 динара исплати износ од још 6.000,00 динара, на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побиијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима, првостепена пресуда потврђена, а жалба тужиоца одбијена. Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става један овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 44/2010, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 ст 864/2018 од 28.05.2018. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужилац ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену мерила за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 30.10.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском од 21.01.2019. године, тужба је преиначена повећањем постојећег захтева на износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона,

прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић